

**Kristien de Wolf- Regensoldaten**  
**door Peter de Rijk / Ezra de Haan**

Vaak waan ik mij een parelvisser. Iemand die de diepten der zee trotseert om oesters boven water te halen. Steevast met de hoop op die parel. Maar wie de Nederlandstalige literatuur volgt, stuit eerder op teleurstellingen. Een uitzondering op die vaststelling is de Vlaamse schrijfster Kristien De Wolf. Haar debuut *Rotgeluk* bleek een heerlijke en zeer diverse verhalenbundel. De roman *Ava Miller en ik* was opnieuw een uiterst verfrissend en zeer goed geschreven boek. Met *Regensoldaten* toont ze voor de derde keer haar schrijftalent in een ontwikkelingsroman die zinnen oplevert om steeds weer te herlezen.

Het begint al met de eerste regel en ik reken erop dat Tzum deze zal bekronen als de beste van het jaar 2021.

‘Ik, in die verpakking van mijn ziel die ik niet meer ben en nooit meer zal zijn, kreeg mijn eerste klets en uitte mijn eerste schreeuw op 30 oktober 1971 na Christus.’

Het is een intrigerende en vooral ontregelende zin waarin het geweld, een belangrijk ingrediënt in deze roman, meteen plaatsvindt. Tevens wordt direct de toon gezet. Het boek dat je gaat lezen is origineel, heeft een pakkend verhaal, maar moet het boven alles van het schrijven zelf hebben. Eindelijk draait het eens om de taal en niet het verhaaltje. Los van de Vlaamse en ons Hollanders onbekende zegswijzen zoals ‘geen graten zien’ die al een verrijking voor dit boek zijn, grossiert De Wolf in briljante passages waar het schrijfplezier van afspat. Vol humor en met een zekere schaamteloosheid beschrijft ze het leven van Mus, oorspronkelijk als Magda op de wereld gekomen.

Mus staat voor al die mensen waarvan de levenswijze vragen oproept. Een buitenstaander begrijpt er niets van, vat het op als de

ultieme vrijheid waarvoor je zelf te burgerlijk bent, bang als je bent buiten de boot te vallen. In drie delen wordt haar leven geboekstaafd. Mus' kindertijd wordt getekend door ziekte, maar ook door een groteske moederliefde. Al haar tekortkomingen worden bewierookt als grootse prestaties, zolang haar moeder er verslag van doet. Geportretteerd in veelvoud prijken haar foto's op iedere muur, tot op het toilet aan toe. Helaas komt aan dit alles een eind met de komst van een broertje. De beëindiging van alle aandacht voor haar voelt aan als verraad. En juist dat gevoel zal Mus een leven lang dwars gaan zitten.

Het tweede deel van de roman behandelt haar studententijd en de periode die daarop volgt als neuroloog. Hierin denkt Mus te genezen van haar jeugd. De lezer weet beter. Ze zakt steeds dieper weg in mijmeringen over niet geconsumeerde liefde, heeft ongebreidelde seks ter compensatie en drinkt te veel om zichzelf voortdurend te verdoven. Die drankzucht is een vervolg op het innemen tijdens de studententijd, waarin Mus haar lichaam en de mogelijkheden daarmee ontdekt, en met haar veel, heel veel mannen. Het verhaal over de wonderlijke werking van een beha is een van de vele hoogtepunten in dit boek. Onvergetelijk is de beschrijving daarvan: '... duwde mijn borstjes omhoog tot ze bloeiend en zegevierend uit de krappe, kleurige topjes opveerden, als ondergedompelde strandballen die zich plots bevrijdden uit onzichtbare handen onder water.'

Tijdens het lezen van *Een koud bad voor dokter Mus*, deel II van de roman, moest ik ineens aan *Titaantjes* van Nescio denken. Hemelbestormers die uiteindelijk toch burgermannetjes worden. De Wolf geeft een heel eigen draai aan dit thema. Haar Mus blijft dwarsliggen en gaat haar eigen weg, alle gevolgen op de koop toe nemend, waar haar vrienden uit de studententijd voor inbinden kiezen. Ze schrijft: 'De vrienden vonden werk, de een vroeger, de ander later.'

Allemaal verdwenen ze uit Gent. Ze vloeiden terug naar hun geboortedorpen of staken rivieren of hele zeeën over om zich te vestigen en hun dromen na te jagen. Ze scheerden zich weg over het vlakke land, in alle richtingen.’ Mus, die in stilte, eigenlijk al sinds haar kindertijd, op Andy valt, verliest hem aan Clara. Iets wat ze haar niet kan vergeven. Tekenend is daarbij de zin: ‘Clara sloot hem hermetisch af, als een pot ingemaakte groenten, waar geen lucht meer bij mag.’

*De ene dag*, het derde deel van deze roman beslaat slechts een 21 bladzijden, maar wat voor bladzijden! Hier lijkt De Wolf op de toppen van haar kunnen te presteren. Ze duikt in de lucide wereld van Mus, die denkt weer mee te kunnen doen. Zelfs al ziet de wereld rondom haar dat anders. Ze denkt in staat te zijn Andy, haar jeugdliefde, eindelijk voor zichzelf te kunnen winnen en loopt op hem af. Wederom schiet Nescio mij te binnen en met name Bavink, de niet succesvolle schilder die in de roman *De uitvreter* van de spoorbrug stapt. Waar hij een definitief besluit nam, struint Mus vol verwachting op haar noodlot af en de lezer op de beste pagina’s van de roman. Het zijn regels zo uitstekend geschreven dat het je de adem beneemt. Eigenlijk lees je een film, zo sterk zijn de beelden die De Wolf oproept. Hier vindt de magie plaats die alleen topschrijvers gegeven is.

Ooit golden wolven als boodschappers van de goden. Wie schrijven kan als Kristien De Wolf moet wel door de goden gezonden zijn.